

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput I. Nonnullæ revelationes, quas hæc Virgo habuit de suo obitu,
postremis vitæ suæ annis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT I.

Nonnullæ revelationes, quas hæc Virgo habuit de suo obitu, postremis vitæ suæ annis.

IN sine prima huius historia, nobis Venerabilis P. Ludovicus de Ponte scriptas reliquit nonnullas revelationes, quas Venerabilis Marina de suo felici obitu habuit eo tempore, quo dictus Sanctus Pater cum illa est versatus: quomodo nempe in ipso, & in gloriosa ejus sepultura, atque exequiis, conspicendus esset, loco funebri pompa, apparatus triumphalis. Quod totum, non ex decem, aut viginti hominum relatione, sed testimonio universa nobilis, & populosa civitatis Vallisoletanæ triumphum illum spectantis, fuit ad amissim completum, quem admodum sequenti capite apparebit. In hoc referam alias revelationes, quas hæc Virgo à Deo habuit postremis novem annis, quibus suo Ven. Conscientia arbitrio supervixit. In quadam igitur charta, quæ anno sexcentesimo vigesimo sexto, decimâ quintâ Januarij, fuit scripta, sic ait.

Dignatus est mihi Deus, præterlapsis his festis, manifestare magnitudinem eorum mysteriorum, usqueadeo meum spiritum elevando, ut ipso immerso in illud incomprehensibile Esse Dei, penitus mihi fuerim erepta, remanente meo spiritu in ea divina caligine, de qua sum aliàs locuta. Postquam sic fuissem aliquot diebus constituta, feriâ quintâ manè, decimâ quintâ huius mensis, mihi Deus spectandam exhibuit meam animam in specie gratiosissimæ aviculæ, quæ svavi & celeri motu descendebat ex cælo, atque perveniens ad locum, in quo eram, insidensque meo pectori, defixit rostrum in meo corde cum tanta vehementia, ut ipsum quoque cor carneum senserit dolorem. Hæsit illic modicum, & subito me eodem modo arreptam (operante id Deo per suam admirabilem potentiam) sustulit usque ad cælum, collocando me coram Beatissima Trinitate. Ibi vidi meum corpus exanimè, atque tanquam tale expansum in pa-

vimento illius cæli. Interea venerunt quidam Angeli Dei, & cooperuerunt illud panno cæruleo, referto stellis aureis, tantopere collucentibus, ut splendoris repercussus pertingeret usque ad Deum. Meus spiritus in prædicta specie illius gratiosæ aviculæ redijt ad locum, unde venerat, immergens se in abyssu incomprehensibili sui Dei. Angeli continuo inceperunt canere quosdam psalmos, & videbantur mihi non esse, qui cani solent in exequiis, sed alij usitati in solennitate & festo.

Expleto hoc officio accesserunt ad me isti mei Domini Angeli, qui mihi semper assistunt, & ablato illo panno me elevarunt, non omnino, sed ita ut erecta sederem in eodem loco, in quo fueram. Inde me duxerunt ad quandam altum, & splendidum thronum magni & admirabilis pretij, ut cum nulla re hujus mundi possit comparari. Ibi me deprehendi esse vestitam pretiosis ijs ornamentis, quæ aliàs recensui. Tum mea anima, tanquam sibi restituta, advertit, ubinam esset, atque illa pompa me tanto affectu pudore, ut me ex eo throno voluissem præcipitare: siquidem illuminata à Deo clarissimè cognoscebam meam propriam vilitatem, multos meos defectus ac miseras, & comparans hæc omnia cum gloria, in qua præter meum meritum eram constituta, non poteram sustinere tantam discrepantiam. Summus tamen ille Dominus, qui propter tam magnam suam misericordiam beneficia beneficijs accumulabat, ad me venit, & circumdantibus me tribus Divinis Personis, Divinus Spiritus mihi dixit quædam amabilissima verba, attingensque me suâ potenti manu, acsi demonstraret sacra signa, quæ habeo impressa pedibus, manibus & lateri, ostendebat, sibi ea placere. Verba fuerunt, quæ aliàs retuli: *Tota pulchra es amica mea.* Refero illa cum magnâ meâ erubescencia & verecundia, eò quòd

Ecc

me

Vita Mar. de Escob. Pars II.

me inveniam indignam tam insigni gratiâ, sitque mea vilitas quasi attonita ob favorem, qui mihi exhibetur ab hac Divinissima Persona, quæ ineffabili charitate se dignatur vocare sponsum animæ tam miserabilis, quàm est mea. Licet verò hîc pronuntiemus dicta verba, eaque intelligamus, prout sonant, ita nihilominus iste modus, quo à nobis proferuntur ac percipiuntur, differt ab illo, quo pronuntiantur à Divina Majestate, ibique ab anima intelliguntur, sicut res quæpiam vivens à mortua, ac longè magis. Similiter dum dico, me hac vice fuisse attactam, quod est verum, non tamen est manus carnea, nec illam vidi in tali forma, neque tactus est qualis hîc; sed planè specialissimus ac divinissimus, qui est prorsus ineffabilis. Nam revera, licet, quod dico, sit verum, atque sic evenerit, nullatenus tamen mihi suppetunt verba ad explicandum, quomodo id peragatur.

Fruebar cum tanta svavitate illis admirandis mysterijs, erámque ab ijs adeò abrepta, ut summè optaverim ibi permanere, & non reverti ampliùs ad terram. Verùm vidi, quòd mei Domini Angeli rogaverint Deum, ut ea visio finiretur, utque ipsis daret facultatem reducendi me ad meum locum, & intellexi causam hujus petitionis fuisse, nè debilis natura pateretur incommodum ob vim & vehementiam, quâ anima ad cognitionem & fruitionem illorum bonorum abripitur. Divina tamen Majestas, quæ scit ac potest, dum vult, & quandoque id solet facere, me ibi dignata est diutiùs, absque dispendio naturæ, detinere, donec quidam aër illius cœlestis patriæ (qui se visibilem oculis interioribus exhibet, estque instar aurei splendoris) fuit condensatus, & coaluit in quandam veluti nubeculam, à qua cooperta & relicta quasi in eo raptu, ab eadem sui aliquamdiu detenta. Et quando inde ad me redij, adverti me esse in meo cubiculo cum meis Dominis Angelis. Sit magnus hic Deus benedictus.

Postea mihi Dominus declaravit, quid

significaverit illa figura mei defuncti corporis, dixitque, quòd ante meam mortem essem passura tam magnam ecstasim, ut omnes sint judicaturi, me exspiravisse, licet revera sim victura: futurum enim, ut ex ea revertar ad me, & paulò post moriar. Hoc ipsum mihi aliàs fuerat à Deo dictum.

Decimâ nonâ deinde, ejusdem mensis, vidi radium lucis, instar pulchri & subtilis fili, qui descendens ex cœlo, atque eo loco, ubi superior pars meæ animæ, quam aliàs dixi permanere absorptam & immerfam in eo immenso Esse sui Dei, decerpente attigit partem meæ animæ inferiorem, & arreptam sustulit secum ad cœlum, posuitque in conspectu illius gloriæ Dei, & infinitorum bonorum. Licet verò ego non intelligam sufficienter, quomodo in anima, cum sit una, reperiantur hæc duæ partes, absque dubio tamen experior hos duos effectus, qui sunt, quòd pars illa superior (agente id DEO) quamvis non comprehendat ea bona, se tamen suo modo reddat eorundem capacem, & illa cognoscat, videat, ipsisque fruatur: altera verò ista pars non videatur tantum posse, vel scire, ut pertingat ad eorum fruitionem. Quia sicut, dum lux nimium appropinquat oculis, excæcantur, & melius illam ac svaviùs vident eminus; ita quoque ego experior, quòd secundum partem hanc inferiorem nequeam percipere, aut videre illa bona cum ea facilitate, svavitate, & oblectatione, quâ secundum illam superiorem. Dum ita essem constituta, communicavit mihi DEVS quendam radium lucis, quo mihi fulguris instar ostendit, quid sit æternitas, illud semper frui Deo. Hoc fuit ter factum, semper tamen eâ fulguris, ut dico, brevitate. Nequit ullis verbis explicari, quàm multum intra tam breve momentum ibi Deus patefaciat animæ. Ipse sit benedictus.

Priusquam transeamus ad aliam visionem, in qua hæc Virgo pro signo sui vicini obitum accepit eundem diuturnum raptum, de quo hic loquitur, cum alijs gratiosissimis circumstantijs, visum mihi est, hoc loco solvere dubitans, quid

quod, ut omnibus istam admirabilem historiam lecturis non occurrat, videtur non posse fieri, & est, quomodo in hac visione, atque alijs multis jam à me perscriptis, hæc Virgo tertiam Personam Beatissimæ Trinitatis, Spiritum Sanctum, appellet nomine sponsi purissimi suæ animæ, cum tamen in prima parte hujus historie tam fusè, & cum tam admirandis circumstantijs recenscat suam castissimam & spiritualissimam desponsationem cum secunda Persona, Verbo incarnato, vero Deo & Homine, qui est Christus JESUS Dominus noster. Et revera non est dubium tam exigui momenti, ut ipsamet Virginem non reddiderit sollicitam: idèoque illi Divina Majestas declaravit mysterium, eamque est solata in ipsius timoribus, quæ omnia nobis ipsa descripsit in brevi scheda, anno sexcentesimo vigesimo quinto, hæc verba.

Vigesimali octavâ Decembris, ejusdem anni, expendens misericordias mihi à Deo præstitas, & specialiter, quomodo illi fuerim desponsata, dicebam sollicita intra me: Cum Deus sit unus, & una Divina Essentia, licet sic Trinus in Personis, qualiter sunt intelligendæ duæ desponsationes: Prima fuit ante multos dies peracta cum Jesu Christo Domino nostro, altera verò postea cum Sacrosancta Persona Spiritus Sancti: quid est hoc? Dubitabam de isto mysterio, non an verè contigisset, sed quomodo id factum fuerit. Tunc mihi Dominus dixit: Adverte, Anima, an ignoras, quòd Rex plerumque sibi desponsare soleat quampiam Principem per Procuratores, mittatque ipsi cimelia, quæ ab illa suscipiuntur; deinde verò ipsemet se desponsat, incatque matrimonium? Ità igitur tibi suo modo contigit. In primis se tibi desponsavit Jesus Christus, tanquam Procuratorem agendo Spiritus S. Sponsi tui, deditque tibi cimelia; & postea ipsa Spiritus Sancti Persona, velut Sponsus proprius te sibi desponsavit, & in veram suam Sponsam assumpsit, atque exornavit, sicut vidisti.

Hactenus Venerabilis Marina de præsentis materia. Revertor ad propositum, revelationem videlicet, quam habuit de sua beata morte. Quamvis autem non poterim determi-

Vita Mar. de Escobar Part II.

nare sive annum, sive diem certum, quo illa, quam nunc describo, acciderit; ex ordine tamen, quo charta sunt numerata, intelligo eam accidisse paulò antè, quàm hæc Virgo obierit. Refert ipsa factum hæc verbis, postquam recensuit quiddam aliud (de quo alibi scribo) quod illi evenit Dominicâ primâ Quadragesimæ.

Sequenti feriâ sextâ, intenta meæ conventæ orationi, vidi venientem quasi eminus gloriosissimum Patriarcham S. Benedictum cum comitatu multorum Sanctorum Monachorum sui Ordinis, & Angelorum Dei: qui postquam ad me pervenisset cum magna majestate, & consedisset in quadam mystica sella, quam Angeli eâ celeritate & elegantia, quæ aliàs à me fuit relata, præparaverant, summam præ se ferens charitatem, mihi dixit: Magnus Deus noster sit tecum, Anima, venio ad te justè & nomine hujus Domini, propter duas res maximi momenti, quas Deus te vult scire ac nôsse. Prima est, ut ex toto animo, & instantissimè petas ab Ejus Majestate, ad majorem ipsius gloriam, bonum successum electionis, quæ brevi fiet. Jam scis, congregandos in mea Religione paulò post meos Monachos ad eligendum caput, ac deinde superiores locales omnium Monasteriorum. Est negotium gravissimum, magnique interest, ut bene peragatur, ad gloriam Dei, & bonum Religionis. Quamvis autem DEO mandante sumus Capitulo interfuturi quatuor Patriarchæ (id enim mihi petenti Divina Majestas concessit) utpote ego tanquam caput Ordinis, & S. Augustinus, S. Bernardus, atq; S. Dominicus; diabolus tamen, & ipsius confæderati, Deo permittente, & ex arcanis ejusdem Domini judicijs, omnem adhibebunt conatû ad nocendum; seminabunt venenum discordiæ, ut impediant, nè fiat, quod fieri æquius est & convenientius. Itaq; te rogo, Anima, quàm enixissimè possum, per amorem illius Domini Majestatis, quæm diligis, & cui servire desideras, ut magnâ spiritus efficacità & intensione, atq; perseverantissimè petas ac obtineas bonum successum, ad ipsius gloriâ, & emolumentum Ordinis, in negotio tanti momenti.

Ecc 2

Alte-

Alterum, cujus causâ ad te venio, & quod tibi magnum adferet solatium, est, ut te edoceam, quis sit futurus modus tuæ beatæ mortis, transitus ex hac præfenti vita ad æternam, & possessionem tui DEI. Quapropter tibi dico, hunc transitum brevi futurum, & postquam longo tempore manseris abrepta in Deum. Quando reverteris ex ecclasi, inuenies, videbisq; Sanctissimam Virginem in tuo paupere cubiculo, & Beatos Patriarchas, S. Ignatium, S. Augustinum, S. Dominicum, S. Franciscum, & me, qui comitabimur Cellissimam Reginam Dominam nostram, criminisq; tibi vicinissimi. Aderunt unâ multi Angeli Dei, præter illos, quos tibi Divina Majestas attribuit socios. Paulò post descendet cum summa pompa Majestas Christi Domini nostri in habitu regio, & gerens coronam in suo sacro capite: atque accedens ad te cum sua magna complacentia, & tuo solatio, complectetur tuam animam, & expoliando te corpore mortali, ac veste veteris Adami, ut te induat veste immortalis & pretiosa, te secum, ac in proprijs suis manibus feret ad eam celestem patriam, ubi in sempiternum vivimus, sumusque beati in eodem Deo, comitante ipsum Sanctissimâ ejus Matre, & nobis Patriarchis, alijsq; Sanctis, tuo Angelo Custode, & reliquis antè dictis: atque hunc in modum Divina Majestas te constituet in loco, quem tibi ab æterno destinavit, juxta suam infinitam bonitatem, & merita tua, ac multa, quæ es passa per longævâ tuâ vitâ decursum. Dum hoc fiet, idque operabitur magnus hic Deus, vehementer mirabitur Aula cœlestis, multisque Deum extollens laudibus, canendo dicet: Quæ est hæc Anima tam felix & beata, quam potens Dominus immensæ Majestatis fert in suis manibus, & in loco tam excelso constituit? Talis erit, Creatura Dei, tuus obitus. Habe solatium in tuo Deo, & age illi infinitas gratias.

His dictis à S. Patriarcha, & à me cum magno solatio auditis, statim assurrexit, & accesserunt ad illum cum magna reverentia Sancti Monachi ejus filij, qui ipsum co-

mitabantur, inter quos unum agnovi, qui hodièque vivit, atque ornaverunt eum sacro paludamento, & splendidissimâ epomide, infulam quoque imposuerunt in sanctum ipsius caput, & pedum in manum. Postquam autem ante illum collocaverunt mysticam quandam mensam instar altaris, quod construxerunt Angeli, pedumque porrexerunt Monacho viventi, de quo paulò antè dixi, Sanctus Patriarcha elevavit oculos ad cœlum, & mirabili ac divinâ voce devotissimè præcavit: *Per omnia secula seculorum.* respondentibus Angelis Dei tibi præsentibus: *Amen.* Prosecutus est Sanctus cætera Præfationis verba, & Sancti Angeli respondebant, donec perveniret ad dicendum ter: *Sanctus.* Tum se omnes humi prostraverunt, ac deinde assurgentes profecuti sunt reliqua.

Hoc peracto redijt gloriosus Sanctus Benedictus ad suam sedem, & Monachus etiamnum vivens deposuit ex ejus capite infulam, atque Sanctus Patriarcha accessit ad quoddam parvum, sed elegantissimum sacrum Ciborium, indeque cum magna devotione eximens hostiam consecratam, & imponens patenæ, venit ad me cum comitatu omnium illorum Sanctorum Angelorum, posuitque illam ad mea labia, proferens nescio qualia sacra verba, quæ ego non potui percipere: quando autem paulò post mihi sui reddita, sensi eisdem affectus & effectus, quos sentite soleo, dum communico sacramentaliter. Sanctus est reversus ad suam sedem, ante quam jam non vidi altare. Inde mihi Sanctus Patriarcha dedit tres benedictiones, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti; atque subjungens: Mane in pace, & in tuo Deo, repetijt cœlum, cum toto illo sancto comitatu. Benedictus sit nullus

Deus propter misericordias suas, quia mea anima ex hac visione notabile cepit solatium.

•••o-(H)-o•••

CAPUT II